

nic měniti, že lombard nebyl předsevzat v úmyslu poškoditi banku, ani, což bylo pouhou nahodilostí, že banka ke škodě lombardem nepřišla. Mylně má též odvolací soud za to, že o ztrátě důvěry a o propuštění žalobce z tohoto důvodu nelze mluvit, když žalobce jest již ze služeb u banky vypověděn a má po čas výpovědi dovolenou. Tím nepřestal žalobce býti v služebním poměru k bance a banka nepozbyla tím oprávnění k výkonu svých práv k žalobci. Žalobce dal lombardem žalované bance důležitý důvod k propuštění z jejích služeb a, byv propuštěn, ježto se tak stalo oprávněně, nemá nároku ani na služné po čas výpovědi ani, ježto předpoklad, za kterého by mu nárok ten příslušel, totiž skončení služebního poměru výpovědí se strany banky, není odůvodněn, nároku na doplněk pense. Se svými zažalovanými nároky byl tedy žalobce zamítnut právem. Za tohoto stavu věci jest lhostejno, zda nároky žalobcovy zanikly též opožděným uplatňováním (§ 34 zák. o obch. pom.), jak uznal odvolací soud, a netřeba se proto zabývatí vývody dovolání, jež se snaží dotyčné stanovisko odvolacího soudu vyvrátiti.

Čís. 7260.

Za platnosti § 29, třetí odstavec, nesp. říz. v doslovu čl. XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., není právo stran, by pozůstalostní výkazy a podání o projednání pozůstalosti potřebné samy sepsaly nebo zmocněncem podle zákona oprávněným sepsati daly a soudu předložily, vázáno lhůtou a nemůže strana o ně přijíti ani z důvodu, že pozůstalostní soud přidělil již podle svého uvážení pozůstalost notáři jako soudnímu komisaři. Byla-li již pozůstalost přidělena soudem notáři jako soudnímu komisaři k projednání, jest prohlášením stran, že si projednají pozůstalost samy, skončena činnost notáře jako soudního komisaře a není v takovém případě k tomu, by pozůstalost byla odňata notáři, potřebí zvláštních věcných důvodů.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1927, R I 695/27.)

Návrh dědiců, by jim bylo povoleno písemné projednání pozůstalosti, odevzdané již k projednání notáři, pozůstalostní soud zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle ustanovení §§ 28 a 29 nesp. říz. ve znění zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. v okresech mimo sídlo sborového soudu přiděluje soud notářům jako soudním komisařům úkony projednání pozůstalosti podle svého volného uvážení. Notáři podle dalšího odstavce § 29 jsou tím zmocněni také k sestavení výkazů a rozvrhů jmění a tyto výkazy a potřebná podání mohou strany sepsati samy. Ze znění zákona plyne, že projednání pozůstalosti svěřuje soud notářům podle volné úvahy, a toto právo soudu nemůže býti zkracováno, nejsou-li zvláštní věcné důvody,

jež by činily nutným projednání na soudě neb jiné opatření. Takových věcných důvodů stěžovatelé neuvedli, není proto příčiny, pro niž by na rozhodnutí prvního soudu bylo něco měněno, to tím méně, že i při projednání pozůstalosti notářem mohou se strany dáti zastupovati zvoleným plnomocníkem. Pokud se tedy domáhají stěžovatelé toho, by sami si projednali pozůstalost — když byl první soud dle zprávy rozkladu v tom směru nevyhověl — také rekursní soud pokládá stížnost tu za nedůvodnou a nemohl přiznati jí úspěch.

N e j v y š š í s o u d změnil usnesení nižších soudů v ten smysl, že povolil dědicům, by pozůstalostní výkazy a podání o projednání pozůstalosti potřebné sami sepsali nebo zmocněncem podle zákona oprávněným sepsati dali a soudu předložili.

D ů v o d y:

Stěžovatelé vytýkají napadenému usnesení podle § 16 nesp. říz. zřejmou nezákonnost a rozpor se spisy. Pokud jde o onen důvod, činí tak právem. Podle § 29 třetí odstavec nesp. říz. ve znění čl. XII. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. bylo stranám dáno na vůli, by pozůstalostní výkazy a podání o projednání pozůstalosti potřebná samy sepsaly nebo zmocněncem podle zákona oprávněným sepsati daly a soudu předložily. Právo toto není vázáno zákonem — jak tomu bylo podle zrušeného článku IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. — na lhůtu a nemůže strana o ně přijíti ani z důvodu, jak se nižší stolice mylně domnívají, že pozůstalostní soud přidělil již podle svého uvážení (§ 29 druhý odstavec nesp. říz.) pozůstalost k projednání notáři jako soudnímu komisaři. Nic takového nelze ze zákona vyčísti. Názor nižších stolic vyvrací naopak další věta zákona »nevyhovují-li tyto spisy, může soud je dáti sepsati notářem.« Dlužno proto zákonu rozuměti tak, že v případě, když strany prohlásí, že si projednají pozůstalost samy, má prohlášení toto za následek, — byla-li dříve pozůstalost přidělena soudem notáři, jako soudnímu komisaři k projednání, — že jest tím také skončena činnost notáře jako soudního komisaře. K tomu, by byla pozůstalost v takovém případě odňata notáři, jemuž byla přidělena, není proto zapotřebí zvláštních věcných důvodů, jak se mylně domnívá rekursní soud, když opatření to má již oporu v zákoně. Názor nižších soudů znemožnil by dědicům použití práva podle § 114 nesp. říz., kteréžto ustanovení nebylo uvedeným zákonem dotčeno. Nelze také sdíleti obavu pozůstalostního soudu, že bude snad třeba sepsati inventář na místě samém, ježto jde o usedlost podle zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. Zákonem čís. 123/23 sb. z. a n., prodlouženým zákonem ze dne 19. prosince 1924, čís. 292 sb. z. a n. nebylo — vyjmouc § 28 a 29 nesp. říz., — nic změněno na dosavadních předpisech. Platí tedy ustanovení § 3 a 93 nesp. říz. a rozhodne soud sám, jakým způsobem má býti provedeno požadované neb zákonem předepsané sepsání inventáře.